

dok odvolacieho súdu doručený prvý raz 16. februára 1932, avšak bez poučenia o opravných prostriedkoch, preto najvyšší súd usnesením z 30. júna 1932 uznal toto doručenie za neplatné a nariadil súdu prvej stolice, aby dal rozsudok doručiť obžalovanému s poučením podľa § 330 tr. p., čo sa stalo dňa 21. júla 1932. Obžalovaný ešte pred tým, najmä 24. februára 1932, podal proti rozsudku odvolacieho súdu zmätočnú sťažnosť pre nepovolenie podmieneného odkladu trestu, potom dňa 23. júla 1932 podal na poštu ohlásenie zmätočnej sťažnosti bez udania dôvodov zmätku s tým, že zmätočnú sťažnosť za 8 dní prevedie. Dňa 27. júla 1932, tedy v lehote ku prevedeniu zmätočnej sťažnosti, bolo podané nové ohlásenie zmätočnej sťažnosti na základe § 385 čís. 3 tr. p. pre nepoužitie § 92 tr. zák. a ďalej preto, že obžalovanému nebol povolený podmienený odklad trestu, čím bolo poukázané na dôvod zmätku podľa § 385 čís. 2 tr. p. Ponevác správne doručenie rozsudku odvolacieho súdu obžalovanému stalo sa dňa 21. júla 1932, treba považovať za podané včas aj ohlásenie zmätočnej sťažnosti, ktoré sa stalo predtým dňa 24. februára 1932, aj ohlásenie z 23. júla 1932, ako podané v 3 dňovej lehote, ustanovenej v § 388 tr. p. k ohláseniu zmätočnej sťažnosti. Podľa práve citovaného ustanovenia zákona mala sa od 23. júla 1932 rátať ďalšia 8dňová lehota ku prevedeniu zmätočnej sťažnosti. Ponevác podanie zo dňa 27. júla 1932 padá do tejto lehoty, treba ho považovať za prevedenie zmätočnej sťažnosti, nehládajac na to, že bolo podané ako jej ohlásenie.

Čís. 4524.

Dôkaz pravdy je zdarený (§ 16 zák. čl. XLI:1914), bola-li dokázaná podstata tvrdenia tak, že je rovnováha medzi skutočnosťami tvrdenými a dokázanými.

(Rozh. z 8. novembra 1932, Zm IV 339/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti R. K., obžalovanému z prečinu pomlavy, po verejnom pojednávaní o zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu zmätočnú sťažnosť zamietol.

D ô v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu podal verejný obžalobca zmätočnú sťažnosť podľa bodu 1 a) § 385 tr. p. preto, že vrchný súd sa mýlil, keď oslobodil obžalovaného na tom základe, že dokázal pravdivosť svojich tvrdení, hoci zo zistených skutočností by plynulo vraj len toľko, že rozhodnutia napadnutého okresného úradu mohli byť v dvoch prípadoch nesprávne, obžalovaný však vraj nedokázal to tvrdenie, že úrad pokračoval pri udeľovaní živnostenských listov »s a m o v o ľ n e«, totiž vedome a zúmyselne nesprávne, a že keby pokračovanie úradu bolo bývalo revidované, musely by byť každá druhá koncessia, alebo živnostenský list zrušené.

Zmätočná sťažnosť nie je opodstatnená. Dôkaz pravdy treba považovať za zdarený, keď sa dokáže podstata tvrdenia. Nie je podmienkou,

aby každá časť a odtienok tvrdenia boli dokázané; stačí, keď je dosiahnutá rovnováha medzi skutočnosťami tvrdenými a dokázanými. Pri uvažovaní o tom, či bola v tomto prípade dosiahnutá horespomenutá rovnováha, treba mať na zreteli aj pohnútku činu. Obžalovaný chcel hájiť právo ním zastúpeného živnostenského spoločenstva: totiž vlivať na udeľovanie živnostenských oprávnení. Z tejto pohnútky napísal obžalovaný inkriminovaný dopis priemyselnej a obchodnej komore, kde žiadal zakročenie proti tomu pokračovaniu okresného úradu, že A. R-ovi bola udelená živnostenská koncesia bez toho, že by okresný úrad bol dal okresnému živnostenskému spoločenstvu príležitosť nahliadnuť do spisov a podať mienku. V tejto súvislosti tvrdil obžalovaný, že úrad pokračoval samovoľne, ktoré slovo v uvedenej súvislosti znamená, že okresný úrad pri udeľovaní živnostenských oprávnení pokračuje oproti výslovnému a jasnému nariadeniu zákona. Obžalovaný dokázal, že v prípade A. R. okresný úrad porušil právo živnostenského spoločenstva, lebo vydal koncesiu bez toho, že by bol podľa jasného nariadenia § 38 odst. I živn. zák. dal okresnému živnostenskému spoločenstvu príležitosť pred vydaním živnostenského listu nahliadnuť do spisov. Obžalovaný však tvrdil v podstate aj to, že okresný úrad pokračoval samovoľne vo viac prípadoch. Obžalovaný dokázal, že okresný úrad aj v prípade E. Z-ovej pokračoval nesprávne, lebo vydal menovanej koncesiu k výrobe sodovej vody, ačkoľvek vykazala len prax dvoch mesiacov a 24 dní, hoci podľa § 1 čl. XIV, odst. 1 vl. nar. čís. 10/25 Sb. z. a n. mala preukázať dvojročnú prax. Obžalovaný teda dokázal, že okresný úrad vo viac prípadoch porušil jasné nariadenia zákona; pretože tým dokázal podstatu svojho tvrdenia, nemýlil sa vrchný súd, keď podľa § 16 zák. čl. XLI:1914 oslobodil obžalovaného od obžaloby. Bezpodstatná zmätočná sťažnosť bola podľa § 36 tr. p. nov. zamietnutá.

Čís. 4525.

Náhradný súkromný žalobca je oprávnený navrhovať dôkazy tiež o vine obžalovaného a použiť opravného prostriedku pre zamietnutie takého návrhu, a to aj vtedy, keď obžalobu zastupoval ešte verejný žalobca.

(Rozh. z 9. novembra 1932, Zm III 283/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. B., obžalovanému z prečinu podľa §§ 290 a 291 tr. zák., na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti poškodeného J. K. vyhovel zmätočnej sťažnosti uplatňovanej z dôvodu zmätočnosti podľa § 384 čís. 9 tr. p. pre zamietnutie návrhov na výsluch nových svedkov a miestnej ohliadky s rekonštrukciou činu na mieste samom, rozsudok vrchného súdu zrušil a toľto súdu uložil, aby znova vo veci jednal a rozhodol.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil poškodený ako náhradný súkromný žalobca pri hlavnom odvolacom pojednávaní zmätočnú sťažnosť podľa čís. 9 § 384 tr. p. a podľa čís. 1 a), c) § 385 tr. p., ktorú odôvodnil: